

вечь съмь мъжага.“ И тозь часъ потеглиль съ войска та си. Туй спомогнѣло; сички тѣ му са покорили. Набърже са той върнѣль въ Македонія и подчинилъ на своя та власть сѣверны тѣ и западны народы. Тутакси са раздалъ слухъ, ужь че Александръ убить. Сичка Гръція са зарадвала, защото македонско то владычество было умразно на свободолубивы тѣ Гърцы. Наченѣли са празнуванія, принесены были жертвы: Оивяны тѣ доро убилы македонскія началникъ въ града си и пропѣдили гарнизона. Но бърже като молнія, са евилъ Александръ подъ стѣны тѣ на този градъ и показаль на гражданы тѣ, че ёще ё живъ. Когато на Александрово то исканье, да са предадѣтъ, а тѣ дали упоренъ отговоръ, — македонскій тѣ царъ съ пристѣпъ презель Оивы и ги разсыпаль до основаніе. Само една, къща та на поета *Пиндара*, той пощадилъ, защото Пиндаръ въ прекрасны тѣ си пѣсни въспѣль игры тѣ и приканья та на Гърцы тѣ.

Такъвзи явенъ примѣръ на строгость та распро-стрѣль ужасъ по сичка Гръція; сички тѣ са смирили предъ грозныя побѣдитель и зели да му са покоряватъ безъ противна дума. А Александръ на сички тѣ далъ прошка и отишелъ въ Коринѣъ, (дѣто засѣдавало общо то събраніе на Гърцы тѣ), за да са избере, по бащина си примѣръ, предводителъ на Гърцы тѣ въ война та срѣщо Персы тѣ. Само Спартанцы тѣ едны не щѣли и да слушать за предводителъ. „Ный смы привыкнѣли, рекли тѣ да кажѣтъ на Алекландра: да предводимъ други тѣ, ный не щемъ да стоимъ подъ чѣто-и-да-ё началство.“ Тѣй и не пріели тѣ участие въ похода.

2.

Въ туй време живѣяль въ Коринѣъ много мъдрый тѣ, но и твърдѣ странный тѣ человекъ, по име *Диогенъ*. Той докарваль до смѣшно правило то, че сѣкій человекъ ё длъженъ да има колко то ё възможно по малко потребности. Той са покрываль съ една парцалива дреха,